

КЪСМЕТЪ.

Дѣдо Османъ имаше малко дюкянче въ Стамбулъ. Всѣки день печелѣше тамъ колкото хлѣбъ да си купи.

Веднажъ дѣдо Османъ легна да спи. Лежи и мисли — дали нѣкога Аллага ще се смили надъ него и му изпрати по-добъръ късметъ. Както лежеше, заспа и сънува чуденъ сънь.

Присъни му се, че ужъ е умрѣлъ и е вече въ рая. Раятъ бѣше хубава градина съ висока зидана ограда. Покрай оградата дълго камено корито. Надъ ко-

ритото много-много чучури — голѣми, малки, всѣкакви. Отъ чучуритѣ тече вода. Отъ едни силно, отъ други помалко, а отъ нѣкои съвсемъ малко.

— Какви сж тѣзи чучури? — попита дѣдо Османъ единъ ангелъ.

— Това не сж чучури, а късметитѣ на всички хора, — отвърна му ангелътъ. — Голѣмитѣ, дето текатъ силно, сж на богатитѣ. Другитѣ сж на победнитѣ. А най-малкитѣ — това сж късметитѣ на най-беднитѣ хора.

Дѣдо Османъ видѣ единъ чучуръ, който едвамъ капѣше.

— Ами този пѣкъ чий ли е? — попита дѣдо Османъ.

— Ехъ, дѣдо Османе, — рече ангелътъ. — Не видишъ ли, това е твоятъ късметъ.

— Тѣй ли! Трѣбва да се е запушилъ, — помисли дѣдо Османъ. — Я чакай да го отпуша, та да потрѣгне и на мене!..

Дигна дѣдо Османъ тояжката си, пѣхна я въ чучура и завъртѣ, но кога погледна — чучурътъ съвсемъ спрѣ.

Изплаши се дѣдо Османъ, скочи и — отвори очи, събуди се.

— Майки, какъвъ ли ще е този сънь? — рече той и трѣгна къмъ дюкянчето си.